

VIJF FABELS VAN LA FONTAINE

waarvoor u 't loon wordt aangedragen
in kliekjes bij de vleet: een malsche kippekluiw
of beentjes van een jonge duif,
om van 't geflikflooi nog te zwijgen.”
De wolf, ontroerd, voelt tranen zich in de oogen stijgen
bij 't zalig beeld, hem geopenbaard.
„Maar je hals, zegt hij tot den hond, is wat onthaard,
wat is dat?” „Niets.” „Niets?” „Niets althans, om van de praten.
Mijn halsband heeft, — maar het is niet de moeite waard, —
als ik ben vastgelegd, dat spoor achter gelaten.”
„Een halsband? Vast gelegd? Maar loopt ge dan niet vrij,
zooals ge wilt?” „Niet altijd, maar wat kan dat schelen?”
„Dat scheelt zooveel”, zei meester wolf, „dat ik voor mij
al uw gesmul niet wensch te deelen.
Niet voor den grootsten schat ben ik daartoe bereid.”
Dat zeggend liep hij weg, en hij loopt nog altijd.

II

DE EIK EN HET RIET

Een eikeboom sprak tot het riet:
„Ge hebt wel reden, over de natuur te klagen.
't Gewicht van een goudhaantje schier verdraagt ge niet.
Het minste windje, dat bij vlagen
het water rimpelt van den vliet,
weet tot een buiging u te dwingen.
Mijn voorhoofd echter, aan den Kaukasus gelijk,
verhindert niet alleen het zonlicht door te dringen,
maar voor geen storm neemt het de wijk.
Voor u is harde bries, wat zefier is voor mij.
En waart ge nog ontkiemd onder de kroon van blaren,